

LBRIS

We know
books

IONEL TEODOREANU

Ulița copilăriei

Editura
TANA

CUPRINS

Bunicii	5
Ulița copilăriei	8
Vacanța cea mare	20
Cel din urmă basm	42

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TEODOREANU, Ionel

Ulița copilăriei / Ionel Teodoreanu ; - Mușătești :
Editura Tana, 2025
ISBN 978-606-9019-81-8

821.135.1

Pentru comenzi și informații, ne puteți contacta la:

- tel: 0743-146.673, 0726-71.01.41
- e-mail: edituratana@yahoo.com
- www.edituratana.ro

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

BUNICII

Gra într-un început de primăvară. În casa
bunicilor aceeași tăcere blajină – pe care
o știam de mic copil – îmbătrânită parcă.

Pe la geamurile albastrii de noapte, râdeau merii
înfloriți, ca niște copii cu obrajii clăbuciți de săpun. În
depărtare, luna apărea printre nori, ca un zbor luminos
de hulub.

În odaia de culcare, adunați în jurul unei măsuțe,
stăteau bunicii și cu mine.

Ei jucau cărți: o concină.

Eu, aplecat asupra caietului, cu părul învolburat,
cu creionul în mână, mă tot gândeam la hulubii albi și
scriam:

*Corăbioare de hârtie
Cu câte-un alb și fin catarg,
Pe care vântul le răstoarnă;
Ceșcuțe mici de porțelan
Ce cad de sus și nu se sparg.*

Bunica: Concina mare și doi fanți! Piii! Ce mai
noroc!...

Zâmbeam și scriam.

*Crenguți de liliac în floare
Pe care-o mână visătoare
A început să le-mpresoare.*

Bunica: Ionel! spune tu drept: o cafeluță sau o dulceață de caise?

Eu: Și una și alta, mamae.
Și scriam.

*Dar iar se-mprăștie-n văzduh
Cu palpitări dezordonate,
Aplaudând în chip frenetic,
În loja nopții de-ntuneric,
Cu mâini în alb înmănușate.*

Bunica: Ionel! La noapte să-ți aprind candela?

Eu: Cum vrei mata, mamae...
Și scriam:

*Pe catifeaua nopții sunt dantelă vie,
Sau printre bucelele ei brune, şuviță argintie.
Balet improvizat de lună,
Un foșnitor balet de spumă.*

Bunica: Stăi, că nu mai merge așa; ai luat de două ori cu zece!

Eu, emoționat: Papae! Hulubii zboară noaptea?

Bunicul, distrat: Nu. Am treflele și concina mică!
Aha!

Eu, în gând: Zboară, nu zboară, eu tot scriu:

*Și-mi par
Minuscule căldări de var
În care un pitic zidar
Amestecă lumina lunii,
Pentru-a clădi în noaptea pură
O zi de-argint în miniatură.*

Închideam ochii, îmi aplecam fruntea pe caiet, surâzându-mi mulțumit...

Bunica: Ionel! Ai s-adormi, măi băiete!

Eu: Eiii, mamae!

Și iar scriam:

*Dar osteniți de-atât zburdat
Pe o alee din grădină definitiv s-au așezat;
Ș-așa îmi par*

*Un șir de copilași, într-un etac de pensionat,
Când seara – îmbrăcați în cămeșuțe lungi –
Pe pături moi de lână îngenunchiază-ncet,
Împreunează mâinile
Și se închină.*

Bunica: Ne culcăm, Ionel?

Eu: Bine, mamae! Să ne culcăm.

Bunica: Ionel!

Eu: Ce-i, mamae?

Bunica, zâmbind șiret: Să nu-ți mănânce motanul hulubii!

Eu: Eiii...

Bunica: Noapte bună!

Eu: Noapte bună!

ULIȚA COPILĂRIEI

I

Eo umilă și neștiută uliță de margine de târg. Nu răsfăță ochiul cu mlădieri de râu gătite-n salturi de verdeață și nici nu ispițește pasul cu caldarâm sonor. E firavă și goală: numai pământ și pietre.

Dau năvală celelalte uliți, înghesuite una într-alta, cot la cot, s-ajungă mai degrabă la ulița cea mare cu pântec de piață, căreia îi duc larma grămadită pe tăvi de piatră.

Ea e pustnică. A strâns pios tăcerea aruncată de celelalte uliți și s-a dat la o parte de ele. Năzuia poate să iasă din târg, să se îndrume departe, spre munți: să fie acolo o potecă prin brădet. Dar au părăsit-o puterile la marginea târgului și s-a lungit la pământ în dreptul bisericii, a câtorva căsuțe liniștite, alături de căsuța bunicilor și de a noastră. Acolo a rămas.

... Odinioară, pe meleagurile acestea, stăpâna un sat gospodar. Pe-atunci, ulițele de astăzi erau ale pământului și se numeau brazde și frățeste viețuiau, rodind. În satul acela e obârșia târgului, în acele brazde e obârșia ulițelor – obârșii uitate și nesocotite.

Acum, ulițele înstrăinate de pământ s-au învrăjbit: se sfădesc între ele, cât le lasă gura căruțelor și a trăsurilor, și se hărțuiesc, smulgându-și una alteia smocuri de colb cărunt.

Ulița mea e pașnică, tăcută. Rareori o tulbură năvala târgului. Prin ea străbat carele cu boi, venind de la țară. Convoiul lor tihnit e o rugăciune murmurată de buzele ei, și colbul care le-nsoțește e un surâs blajin.

Ulițele de căpetenie ale târgului au slujitorii lor: măturători care le piaptână, stropitori care le spală, meșteri care le sulemenesc cu smoală și asfalt.

Ea se slujește singură. Își toarnă apă de ploaie prin uluce; își potrivește părul cu vrăbii; și chipul ei firesc e.

Trufașe de numele lor, celelalte ulițe au silit porțile caselor să li-l învețe și să li-l rostească statornic. Și porțile, cu guri de tablă sau de lemn, îl au în toată clipa pe buze.

Ea a șoptit doar casei noastre numele ei. Ploile l-au șters; poarta l-a uitat; și ea l-a uitat.

E o umilă și neștiută uliță de margine de târg.

II

Când a venit pe lume fratele meu cel mic, ulița îl aștepta la poartă. El nu știa: era așa de mic!

Căsuța lui de-atunci era un leagăn alb; palmele mamei erau singura uliță prin care putea păși; ochii mamei – singurele ferestre prin care putea privi. Pe-atunci știa doar să scâncească și se numea Scâncea-Voevod.